

ע"פ 4957/17 - מוזהר בדיר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 4957/17

לפני: המערער:
כבוד השופטת א' חיות
מוזהר בדיר

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
מיום 04.06.2017 בע"פ 1864-04-16 אשר ניתן על
ידי כבוד השופט א' טל

תאריך הישיבה: ג' בתמוז התשע"ז (27.6.2017)

בשם המערער: עו"ד תמיר סולומון

בשם המשיבה: עו"ד סיון רוסו

החלטה

ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט א' טל) מיום 4.6.2017 בע"פ 1864-04-16 בה
דחה את בקשת המערער לעכב בשנית את ביצועו של עונש מאסר בן תשעה חודשים שנגזר עליו ואותו הוא אמור
להתחיל לרצות ביום 2.7.2017.

1. המערער, עיוור מלידה, הורשע ביום 6.10.2015 בבית המשפט השלום בפתח-תקוה בעבירות מס ונגזרו עליו 12

עמוד 1

חודשי מאסר בפועל וכן 8 חודשי מאסר על-תנאי וקנס בשיעור של 50,000 ש"ח. ערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי מרכז-לוד, התקבל במובן זה שבית המשפט המחוזי קבע כי יש להתחשב בחזרתם של המערער והנאשמים הנוספים מערעורם על הכרעת הדין, בכך ראה בית המשפט משום נטילת אחריות ולו מאוחרת למעשיהם. בית המשפט המחוזי הוסיף וקבע כי הנסיבות המיוחדות של המערער מצדיקות אף הן הפחתה בעונש המאסר שהושת עליו ועל כן העמיד את עונש המאסר על תשעה חודשים וכן הפחית מן הקנס שנגזר והעמידו על 40,000 ש"ח. המערער לא הסתפק בכך והגיש בקשת רשות ערעור לבית משפט זה. בהחלטה מיום 14.3.2017 הדוחה את הבקשה קבע בית המשפט (כב' השופט א' שהם) כי העונש שהושת על המערער ראוי ומאוזן וכי כלל נסיבותיו האישיות של המערער נשקלו במסגרת גזר הדין והערעור עליו.

2. לאחר הדברים האלה, קיבל בית המשפט המחוזי ביום 26.3.2017, בהסכמת המדינה, את בקשת המערער לדחות את מועד תחילת ריצוי עונש המאסר מיום 19.4.2017 ליום 2.7.2017, בשל צום הרמאדן. במהלך תקופה זו (ביום 5.5.2017) הגיש המערער בקשת חנינה לנשיא המדינה בה עתר להפחתת שלושה חודשים מעונש המאסר שהושת עליו על מנת לאפשר לו לרצות את העונש בדרך של עבודות שירות. בבקשת החנינה נטען, בין היתר, כי יש להתחשב בעיוורון המולד המוחלט של המערער שיקשה עליו בעת המאסר וכן בפעילות הקהילתית הרבה שביצע לאורך השנים. לאחר הגשת בקשת החנינה שב המערער ועתר לבית המשפט המחוזי כי יעכב בשנית את ריצוי עונש המאסר שהושת עליו עד להחלטה בבקשת החנינה. בהחלטה קצרה מיום 4.6.2017 דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה ומכאן הערעור שבפניי.

3. המערער טוען כי עשה כל שביכולתו על מנת לזרז את ההחלטה בבקשת החנינה וכי בשל מצבו של המערער אף הועברה בקשת החנינה למסלול מקוצר ומהיר, אך יתכן שלא תתקבל תשובה בעניינו עד המועד שנקבע להתייצבותו למאסר (2.7.2017). לטענתו, בשל נסיבותיו האישיות יש סיכוי טוב כי בקשת החנינה תיענה בחיוב ועל כן, יש מקום לעיכוב הנוסף שהתבקש.

המשיבה מצידה טוענת כי אין מקום לעכב בשנית את תחילת ריצוי עונש המאסר שהושת על המערער וכי עליו להתייצב לריצוי עונשו במועד הנדחה שנקבע.

4. במהלך הדיון שהתקיים בפניי ביום 27.6.2017 העלה המערער טעם חדש שלא עלה עד כה והמצדיק לטענתו את דחיית מועד ריצוי העונש והוא חג הקורבן העתיד לחול ביום 5.9.2017. המערער עתר, אפוא, כי תחילת ריצוי העונש ידחה ליום 10.9.2017 בו מסתיים החג בציינו כי אם תתקבל בקשתו זו לא יעלה עוד טעמים כלשהם לדחיית מועד ריצוי העונש והוא מתחייב להתייצב ביום 10.9.2017.

4. דין הערעור להידחות.

ההליכים המשפטיים בעניינו של המערער מוצו עד תומו, כמתואר לעיל, לרבות בקשה לעיכוב ביצוע שנענתה בעבר. בכל אותם הליכים הייתה התחשבות מופלגת בנסיבותיו האישיות והייחודיות של המערער כמשתקף מן ההחלטות השונות בעניינו, ובנסיבות אלה לא ראיתי מקום לשנות מהחלטתו של בית המשפט המחוזי אשר סבר כי בקשת החנינה אינה עילה מספקת לעיכוב נוסף בביצוע עונש המאסר. כמו כן לא מצאתי מקום להיענות לבקשת העיכוב מן הטעם החדש שעלה לראשונה בטעון בעל פה הנוגע לחג הקורבן החל בעוד כשלושה חודשים.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי בערעור שהגיש המערער ניתן עוד ביום 17.11.2016. המערער עבר תהליך של מיון בשירות בתי הסוהר והוא ערוך לקליטתו. דחייה נוספת בנסיבות אלה יש בה משום סטייה משמעותית ובלתי מוצדקת מן ההלכה הנוהגת ולפיה, ככלל, יש לרצות את עונש המאסר סמוך לאחר שנגזר (ראו למשל: ע"פ 1565/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.3.2014)).

5. המערער יתייצב, אפוא, לשאת בעונש המאסר שהוטל עליו ביום 2.7.2017 עד השעה 10:00 בבית סוהר ניצן, או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על המערער לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, ד' בתמוז התשע"ז (28.6.2017).

ש ו פ ט ת
